

Scénář – Příběh pana Jana Němce

Pan Němec se narodil ve Varnsdorfu dne 29. 11. 1927. Rodina pocházela z Chrudimi. Vyrůstal se svými rodiči a měl osm sourozenců. Jeho otec pracoval v JZD a pobíral plat 300 korun měsíčně. Jako malý neměl moc lehké dětství. Nebylo to sice tak, že by se měli špatně, nebo tak něco. Ale bylo jich hodně, takže rodiče museli hodně pracovat a maminka se z pole vracela až kolem 17 hodiny. A byl teprve oběd. Vzhledem k tomu, že měl pan Němec úraz hlavy, takže dlouhou dobu nechodil do školy. A vrátit se poté zpátky do 7. třídy v 16 letech, už bylo nepříjemné. A to vedlo k rozhodnutí, začít pracovat. Pan Němec nastoupil do TOSU jako pomocný dělník. Jenomže po nějaké době ho napadlo, že chce být brusičem.

„A on na mě koukal. Já jsem v té době vážil 38kg. A on si zavolal tu paní, co tam byla v kanceláři a svezli mě dolů. Tam byl sklad odlitků a tam mě zvážili. Udělali tabulku. No a tam mi řekli, že až budu vážit 50kg, takže budu brusič.“

Po nějaké době nasbíral pan Němec dostatek zkušeností a vypracoval se až na pozici šéfa seřizovačů. Začal jezdit na čundry a čerstvý vzduch udělal své.

„No ono to je o tom, že když člověk něco chce, prostě si za tím má jít. „

Jezdění na „čundry“ už se stalo tradicí a pan Němec jezdil vždy, kdy to bylo možné. Zažívali tam mnoho krásných a nezapomenutelných zážitků se svou novou partou a tím se dostávajíme i k Ranchi 7D. Jednou narazili na ranč u Jedlové, a tam se poprvé setkali s panem rančerem, jak nám pan Němec řekl. Hájovna pod horou Jedlovou, ve které František Fišer roku 1966 založil trampskou osadu Ranch 7D, se stala jakousi duchovní základnou. František Fišer zde i překládal starozákonné texty bible. S trampy také opravoval zříceninu hradu Helfengurg u Úštěka, čehož se pan Němec také účastnil.

„Tak sem pro něj jel do Vídně. My jsme ho uklidili do Vídně, protože to bylo takový ... Nevěděli jsme, co a jak. A ve Vídni ho vysvětili. No a já jsem tam jel, ještě s jedním kamarádem s Didim. My jsme mu říkali „kudrnáč“, on měl úplně rovný vlasy, tak jsme mu říkali kudrnáč.“

Když se František Fišer vrátil z Vídně, tak se pan Němec s kamarádem vzbouřili, že ho poslouchat nebudou a o žádná zvířata se starat nebudou. No a tak se sebrali a odešli. Našli místo, které se jmenuje Harštajn, které leží mezi Mlýny a Pyskem. A tam se scházejí dodnes.

„No, my už máme... No, čtyři už umřeli. Ale, protože jsme tam ty děcka tahali, jak jistě tady vidíte fotky, že jsme tam tahali děti. Tak, a oni odešli. Víte co. Oni si jako žili ... No a najednou pětatřicet a začali se vracet. No, takže my už je tam máme. Už jsou v osadě. No, a už to pojede asi dál.“

Pan Němec je ženatý a má tři syny. Jeden syn žije v Kanadě. K výchově dětí říká:

„Já nějak žiju. Jo? Mám nějaký zásady, nějak žiju. A jestli si z toho něco vezmou nebo nevezmou, to je přeci jejich věc. „

Ke změnám po roce 89 pan Němec říká?

„No prostě ... Prostě si žiju po svém. Jak chci a nikdo mi do toho nekecá.“

Ve svých čtyřiasedmdesáti letech je pan Němec stále pracující a plný sil. Má svou dílnu, do které si chodí lidé odpočinout a načerpat pozitivní energii.

A co by pan Němec vzkázal naší a dalším generacím?

„Ať se Vám daří ... A hlavně jak říkám ... ŽIJTE SI PO SVÉM.“